

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

FRAGMENT

Percy Jackson 7

Hnev trojhlavej bohyne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson 7 – Hnev trojhlavej bohyne – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY
JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

PERCY JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Percy Jackson and the Olympians: Wrath of the Triple Goddess*

Copyright © 2024 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5193-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5201-5 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5202-2 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5200-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Naším priateľom z 20th TV a Disney+
Nedokážeme si predstaviť lepšiu posádku
na plavbu po Mori oblúd.*

OBSAH

1. Nehoda v riaditeľni	11
2. Grover sa ťažko skofeínuje	23
3. Moja priateľka ma vezme na cintorín	31
4. Zdá sa, že mám lososovú príchuť	40
5. Zakázaná zmrzlina v laboratóriu	51
6. Surové kuracie mŕtvolky a kde ich nájsť	57
7. Skúšam psie lyžovanie	65
8. Hádaj, čo to je? Lasičí zadok	75
9. Apokalypsa vonia po jahodách	84
10. Nové šteňa? Níee!	93
11. Tyčinky so slzami navyše	103
12. Nalieváreň od starého priateľa	112
13. Dostanem odklad a medové cukríky	124
14. Objavujeme mŕtvych chlapíkov	133
15. Zlyhávam v psej diplomacii	141
16. Pekelné psy! Na disko	149
17. Grover sa zakorení	158
18. Cítim Malér™, novú vôňu pre mužov	170
19. Ajaj! Znovu som vás zabil	178
20. Stávame sa nebezpečne atraktívnymi	186
21. Grover chystá päťkopytovú recenziu	194
22. Annabeth chce hovoriť s vedúcimi	202
23. Narazíme na brloh diabolského parfumu	210
24. Zažijeme peknú, usporiadanú melu	219
25. Na nákazu obludím dychom neexistuje liečba	225
26. Liečba možno existuje, ale nikomu sa nebude páčiť... ..	231

27. Napchávame sa zubnou pastou	241
28. Vymýšľam mizerný plán.....	248
29. Dostanem všetky cukríky.....	258
30. Namažeme sa pred bitkou.....	271
31. Objavujeme ďalších mŕtvych chlapíkov.....	279
32. Odovzdanie fakiel' vyjde skvele.....	286
33. Usporiadame staré dobré pálenie čarodejníc (ibaže tie čarodejnice sme my)	297
34. Bojujeme za Hekaté a tiež za mŕtve ryby.....	304
35. Zachránený vlastnou hlúposťou	312
36. Vynechávam oslavu.....	319
37. Hrám sa s fialovým ohňom	324
38. Neúmyselne rozpustím svoju výchovnú poradkyňu...	332
39. Dostanem svoj obľúbený dezert	338

NEHODA V RIADITEĽNI

Október. Najlepší mesiac roka.

Vzduch bol čerstvý a listy v Central Parku zlatli. Môj obľúbený pojazdný stánok na 86. ulici predával burrito s tekvicovou príchuťou.

A k tomu všetkému som mal ešte totálny POHOV od mýtického sveta. Žiadni bohovia mi neklopali na dvere a nedožadovali sa, aby som pre nich niečo zariadil. Žiadne obludy sa ma nepokúšali zamordovať.

Celé tri požehnané týždne som bol normálny štvrták na strednej. Ak ste polobožský syn Poseidóna, takýto normálny stav je príjemná zmena – aj keď to znamená domáce úlohy a víkendové doučovanie.

Možno si hovoríte: *Prečo by mocný poloboh v poslednom ročníku strednej školy potreboval takú banálnu pomoc, ako je víkendové doučovanie?*

Tak to ma asi ešte nepoznáte. Po prvé, som dyslektik a mám ADHD. Drobnosti ako čítanie a udržanie pozornosti sú pre mňa väčšia výzva, než povedzme vyskočiť z okna učebne a pustiť sa do boja s kancom chrliacim oheň.

Lenže vraždenie obludných ošípaných učiteľa napodiv neklasifikujú.

Navyše som premeškal celý predchádzajúci ročník pre záležitosť, ktorú tu nebudem rozoberať (Héra) a ktorú majú na svedomí istí otravní bohovia (Héra) z dôvodu kozmickej apokalypsy (Héra).

Preto teraz chodím do Alternatívnej strednej školy, jediného ústavu, kde boli ochotní pustiť ma k maturitným skúškam, aby som potom so svojou priateľkou mohol nastúpiť na vysokú. Kvôli nahradeniu všetkých kreditov, ktoré som nie vlastnou vinou (Héra) premeškal, som teraz musel navštevovať víkendové hodiny.

V sobotu som mával lekcie španielčiny za dva kredity s doktorom Hernandezom v Komunitnej akadémii a v nedeľu som prežíval online lekcie chémie. V pondelok ráno, keď som už mal všetkého plné zuby, som sa zakaždým s boľavou hlavou dopotácal do školy, snažil sa pretrpieť vyučovanie a postrážiť si, aby mi cez uši nevytiekol mozog z hlavy.

Tu a tam sa zo svojej kancelárie vynorila moja výchovná poradkyňa Eudora a ukázala mi zdvihnuté palce. „Počínaš si výborne!“

Ale väčšinou sa o mňa nestarala. Bola to nereidka v utajení a pracovala pre môjho otca. Myslím si, že bola zo mňa nervózna. Alebo sa neodvážila spýtať, ako to pokračuje s mojimi odporúčaniami na vysokú. Uskutočnil som výpravu pre Ganymeda a získal od neho odporúčací list, ale ak sa chcem dostať na Univerzitu Nový Rím, potrebujem odporúčania ešte od dvoch ďalších olympských bohov. A tí ich, samozrejme, nerozdávajú len tak.

Termín podania prihlášky sa blížil, ale všade naokolo bol pokoj.

Až *príliš* veľký pokoj. Vlastne taký pokoj, že na hodine angličtiny som zaspal a neuvedomil som si to, kým sa učiteľka nezastavila priamo nado mnou a neoslovila ma: „Percy?“

Strhol som sa a prebral. Ešte šťastie, že som automaticky nevytasil meč.

„Téma!“ vyhrkol som, pretože to bola odpoveď, ktorú som si v duchu pripravoval, kým som nezaspal. „Téma je slobodná vôľa verzus osud.“

Pani Forayová sa zamračila a spolužiaci sa začali ticho pochechtávať.

„V kancelárii je tvoja teta.“ Pani Forayová mi podala papierik. „Prišla ťa vyzdvihnúť.“

Takéto oznámenie malo prinajmenšom pár háčikov. Tak po prvé – vyzeral som ako hlupák, že ma vyzdvihuje rodinný príslušník, keď som úplne schopný cestovať sám metrom. Dokonca mám už aj vodičák, ale jazdiť po New Yorku je oveľa väčší des než väčšina mojich výprav.

Po druhé, ak zo školy odídem skôr, budem si to musieť opäť nahradiť a učiteľia z toho zrejme nebudú nadšení.

A po tretie, žiadnu tetu nemám. Aspoň nie z ľudskej strany rodiny...

Zamrmlal som pani Forayovej ospravedlnenie, utrel si tvár, ktorú som si počas spánku zaslintal, a vybral som sa do kancelárie. Niečo mi našepkávalo, že téma

slobodná vôľa verzus osud ešte príde na rad. Zdalo sa, že celý môj život sa točí okolo nej.

Keď som prechádzal popri kancelárii výchovnej poradkyne, Eudora vykukla z dverí. Tvárila sa vyľakane. „Zdravím,“ povedal som. „Viete niečo o...?“

„PSSST! Ja tu nie som!“ Zavrela dvere.

To bolo divné, dokonca aj na ňu. Napadlo mi, či nereidky nie sú niečo ako svište. Možno keď vystrčia hlavu z nory a zazrú vlastný tieň, začnú ďalších šesť týždňov hibernovať.

Keď som prišiel k riaditeľni, sekretárka, ktorá stála pri prijímacom pultíku, bola celá stuhnutá a civela do prázdna. Ukázala na dvere a zamumlala: „Čakajú.“

Sekretárka v tranze. To nemôže znamenať nič dobré.

Zaklopal som a dvere sa so zaškrípaním otvorili. Riaditeľka, doktorka Samuelsová sedela so skleným pohľadom bez pohnutia za svojím stolom. Vedľa nej stála žena v strednom veku v tmavých šatách bez rukávov. Okolo krku sa jej leskli diamanty a vlasy mala ako čiernu spleť, obalené svätožiarou zeleného ohňa.

Blčiace vlasy. To rozhodne nie je dobré znamenie.

„Á, výborne,“ zaradovala sa žena v čiernom. Pozrela sa na riaditeľku. „Teraz nás môžete nechať osamote.“

Doktorka Samuelsová sa zdvihla, pobrala sa preč a zavrela za sebou dvere. Nedivil by som sa, keby školských úradníkov začalo čoskoro štváť, že ich prácu preberajú mytologické bytosti. Najskôr sa mojou výchovnou poradkyňou stala Eudora, teraz sa táto žena v čiernom uhniedi v riaditeľni. Možno nebude trvať

dlho a zistím, že učiteľa telocviku nahradil drak chrliaci oheň... Keď tak o tom uvažujem, ktovie, či by si tú zmenu niekto všimol.

Žena v čiernom sa uvelebila v riaditeľkinom kresle a položila si ruky na opierky, akoby si skúšala nový trón. Zrejme jej vyhovoval. Usúdil som, že lepšie bude ozvať sa, skôr než stihne nasadiť maniacký smiech alebo spustiť monológ o tom, že škola je teraz jej, celá len jej.

„Zdravím,“ vyhrkol som, výrečný ako vždy.

„Pokojne môžeš zostať stáť, Percy Jackson.“ Prstami opatrne prešla po popraskanej laminátovej doske stola. „Myslím si, že to nebude dlho trvať.“

Snažil som sa nemyslieť na všetky spôsoby, akými by ma mohla na mieste zabiť. „Prepáčte, vy ste...?“

Nechcel som, aby to vyznelo nezdvorilo. Bohom jednoducho občas nenapadne predstaviť sa a ja som začínal mať podozrenie, že táto dáma spadá do *božskej* kategórie Supermocnej a superotravnej bytosti.

Ónyxové oči sa jej zaleskli. Naklonila sa v kresle dopredu a preplietla si prsty. Vyzerala oveľa viac na riaditeľku než tá skutočná. „Môžeš mi hovoriť Nositeľka pochodne, Hviezdna chodkyňa, Nočná pútnička, Rušiteľka mŕtvych, dcéra Persesa a Asterie, Trojhlavá bohyňa!“

„Hmm-hmm,“ dostal som zo seba, pretože som stále netušil, s kým sa to rozprávam.

Asi si pomyslíte: *Percy, predsa sa už celé roky pohybuješ medzi gréckymi bohmi. Ako to, že ju nepoznáš?*

Problém je v tom, že nesmrteľní večne menia svoju podobu, gréckych bohov sú stovky a navyše neradi dávajú priame odpovede. Nikdy od nich nebudete počuť: *Čauko, ja som Zeus*. Vždy je to niečo ako *Hromovládca, Paranoidný patriarcha, Nebeský sukničkář, Bleskozvodné pumpky, Kráľ luxusných prípravkov na bradu*.

Táto *Trojhlavá bohyňa* síce zapálila akúsi iskričku kdesi vzadu v mojej hlave, ale grécka mytológia je plná trojitých božstiev: Sudičky. Sivé sestry. Skupina *Destiny's Child*. Nemôžem mať prehľad o všetkých.

Čakal som, že bohyňa to nejako rozvinie. Zdalo sa mi to ako najbezpečnejšie, čo som mohol spraviť.

Zamračila sa. Možno ju rozladilo, že som pred ňou nepadol na kolená ani neponúkol zápalnú obeť.

„Som Hekaté,“ vyslovila hlasno a zreteľne. „Bohyňa mágie, križovatiek a nekromancie.“

Bolo mi, akoby sa mi jazyk v ústach rozsypal na prach. Nikdy som sa s Hekaté nestretol, ale jej prácu som poznal. Pamätal som si jej hity ako: „Pri bitke o Manhattan som sa pridala ku Kronovi (ale potom som si to rozmyslela).“ A: „Pomohla som tvojej kamarátke Hazel bojovať s Gigantom (ale až potom, keď som zistila, že Giganti prehrávajú).“ Odjakživa mi pripadala ako tímový hráč – len čo bolo jasné, ktorý tím zvíťazí.

„Pravdaže,“ prikývol som. „Vládkyňa Hekaté.“

Vyzeralo to, že ju neteší, že sa pred ňou ešte vždy neplazím. No s tým sa bude musieť zmieriť. Na plazenie rozhodne nie som.

„Som si istá, že si si užil pár pokojných týždňov,“ nadhodila. „Nechali ťa ostatní bohovia na pokoji, ako som to od nich chcela?“

„Ja... počkať. *Ako ste to od nich chceli?*“

Mávla rukou, akoby rozháňala dym. „Povedala som im, nech dajú od teba ruky preč. Nemohla som riskovať, že si ublížiš alebo sa dáš zabiť, skôr než podnikneš výpravu *pre mňa!*“

Nechty sa mi zaryli hlboko do dlaní.

Vybavilo sa mi niečo, čo mi kedysi povedala Annabeth, moja priateľka: *Vždy počítaj v duchu do päť, kým božskej bytosti niečo nahnevane odsečneš.* Teoreticky by to malo znížiť riziko, že skončím ako tlejúca kôpka uhlia.

Podarilo sa mi počítať do dva. „Boli aj ďalší bohovia, ktorí ma chceli poslať na výpravu?“

„No isteže. Niekoľkí.“

„A vy ste im povedali...“

„Že nie si voľný. Potrebovala som ťa mať tento týždeň zdravého!“

Myslou mi prebehlo pár šťavnatých starogréckych nadávok.

Chýbajú mi ešte dva odporúčacie listy. Zrejme som ich v tomto čase mohol už mať oba, keby mi to Hekaté nepokazila.

Tentoraz som počítal do tri, kým som odpovedal. Zlepšujem sa. „A tie ďalšie výpravy, tie...?“

„Tie nestáli za tvoj čas!“ vyhlásila. „Zohnať škatuľu cupcakov pre Afroditu? Deň na vodných lyžiach s Hermesom? Až príliš ľahké!“

Vodné lyže a cupcaky. Zaumienil som si, že sa nebudem hnevať, pretože ak Hekaté dokázala udržať odo mňa bokom všetkých ostatných bohov, potom je nielen desivá, ale NESKUTOČNE desivá.

„A tá *vaša* výprava... tá stojí za môj čas?“

„Rozhodne! Tvojou úlohou bude...“

„Počkať.“ Kdesi vzadu v hlave sa mi rozblikalo červené svetielko... nejaké varovanie. Spomienka? Niečo, čo mi povedala Eudora. Áno, už viem...

„Moja výchovná poradkyňa mi vravela, že si musím vyžiadať dvojitý kredit, kým výpravu prijmem,“ povedal som. „A ak počas výpravy budem musieť vykonať nejakú láskavosť aj pre iných bohov, rovno by mi aj oni mohli napísať odporúčací list.“

Hekaté veľkomyselne rozhodila ruky. „To nie je žiadny problém!“

„Výborne.“

„V tom, čo po tebe chcem, nebudú zapletení žiadni iní bohovia, takže na tom aj tak nezáleží!“

Rozžiarila sa, zrejme čakala, že jej za to budem ďakovať.

„O akú výpravu ide?“ zahundral som.

„Stráženie domácich maznáčikov.“

„Čo prosím?“

„Stráženie domácich maznáčikov! Od dnešného súmraku až do piatkového večera zostaneš v mojom dome a postaráš sa mi o zvieratká. Ako vieš, toto obdobie je pre mňa významnou časťou roka.“

„Pretože... Jasný, piatok. Halloween.“

Dávalo zmysel, že bohyňa strašidelných záležitostí má tento dátum zakrúžkovaný v kalendári. Jediný problém bol v tom, že s kamarátmi sme už na piatok mali plány.

„Bohužiaľ,“ povzdychla si Hekaté. „Moje sväté dni kedysi bývali na konci *každého* mesiaca. Putovala som po svete a zbierala dary, ktoré mi uctievači nechávali na prahu dverí. Niekoľko posledných storočí je to bieda, ale na konci októbra si ľudia na mňa ešte spomenú! Takže musím cestovať po svete a ukazovať sa. Zatiaľ čo budem preč, postrážiš mi pekelného psa a tchora.“

V tom vyhlásení bolo pomerne veľa nejasností, ktoré bolo treba rozobrať. Zásadný poznatok pre mňa bol, že Hekaté chodí koledovať. Zrejme je presvedčená, že Halloween bol vymyslený pre ňu.

Na jednej strane to bola ukážka klasického božského narcizmu. Na druhej strane, kto som ja, aby som upieral bohyni vyžobrané maškrtky?

„Takže tí maznáčikovia...“ začal som. „O pekelných psoch mám isté vedomosti, ale tchory... žerú nejaké špeciálne tchorie krmivo? Mal by som o nich vedieť niečo konkrétne?“

Hekaté sa zasmiala. „Mal by si vedieť veľa, ale to si preberieme neskôr.“

Vytiahla čiernu vizitku a posunula ju po stole ku mne. Červenými písmenami, lesklými ako čerstvá krv, tam bola napísaná adresa: FARA, GRAMERCY PARK WEST.

„Príd' za súmraku,“ nariadila mi. „Preberiem s tebou pravidlá, ako mojich miláčikov udržať zdravých a spokojných.“

„Za súmraku... dnes večer?“

Zamračila sa. „Si nahluchlý? Áno. Dnes večer. Môžeš si so sebou zobrať svojich priateľov... Annu a Groverbetha.“

Skoro to trafila, pomyslel som si.

„Dobre, urobím to,“ súhlasil som, pretože čo iné mi zostávalo? Zrejme to neznelo veľmi nadšene.

Hekaté sa zdvihla od stola. „Percy Jackson, ponúkam ti šancu získať odporúčací list odo mňa, významnej bohyně, Nositeľky pochodne...“

„Hviezdnej chodkyne, hej, rozumiem. Akurát si musím presunúť pár vecí v rozvrhu.“

Hekaté zdvihla ruky. Zo záhybov šiat sa jej rozliala temnota a naplnila kanceláriu atramentovou hmlou. „Bude to ľahká úloha, Percy Jackson. Ak uspeješ, získaš si moju vďačnosť. Ale ak ma sklameš...“

Telo sa jej zamihotalo a napučalo. Zrazu som sa pozeral na tri rôzne bohyně, ktoré boli spojené v jednom mieste trupu ako tri drahokamy na jednom prsteni. Vľavo bolo dievča s mliečnobielou pleťou a platinovými vlasmi. Premeriavalo si ma tvrdým pohľadom, ktorý hovoril: *Zaťahaj ma za vrkoče, ak si trúfneš.* Uprostred stála Hekaté, s ktorou som sa doteraz rozprával – žena stredného veku s tou najnevrljšou materskou tvárou, akú som videl od svojho posledného brunchu u Héry. Napravo bola zoschnutá starena so

sivými vlasmi a s kyslým výrazom. Musím priznať, že som nevedel, ktorá tvár ma najviac desí.

„Som dievča,“ povedala Hekaté zborom troch hlasov. „Som matka. Som babka. Som všetky fázy života ženy – všetka jej sila – a nestrpím, aby mi vzdoroval nejaký muž.“

Zachvel som sa a nohy sa mi roztriasli.

Lenže ona ešte neskončila. Znova sa premenila. Z troch tvári sa stali zvieracie hlavy. Naľavo nahnevane zaerdžal kôň palomino, uprostred vrčala levica s odhalenými tesákmi a napravo prskal a slintal pes s planúcimi očami.

„Som kôň, ktorý behá rýchlo a nebojácne,“ vyhlásila tými istými hlasmi. „Som lev, ktorý sa nenápadne a tajne zakráda. Som pes, ktorý stojí na stráž, oddaný a zúrivy. Som bohyňa križovatiek, kde sa pretínajú všetky možnosti. Zhlnem tých, ktorí predomnou zaváhajú.“

Po tele sa mi šíril nepríjemný pocit horúčavy a vlhka. Akoby sa mi rozpúšťali vnútornosti a stekali do nohavíc.

Konečne sa temnota v miestnosti rozplynula. Zase tu stála Hekaté v jedinom vydaní a rovnaká ako na začiatku.

Venovala mi strnulý úsmev, asi videla, že jej varovanie zaúčinkovalo.

„Takže sa uvidíme dnes večer,“ pripomenula mi. „Čau.“

Zmizla v explózii zeleného ohňa a nezostalo po nej nič, len smrad spálenej zvieracej srsti.

Hľadel som na zarámovaný diplom doktorky Samuelsovej, ktorý visel na stene.

Keď sa mi zdalo, že ma nohy už zase unesú, vypo-
tácal som sa z riaditeľne. Musel som nejako dokon-
čiť školský deň. Musel som kontaktovať Annabeth
a Grovera. Ale úplne najskôr zo všetkého som musel
zájsť k svojej skrinke s vecami na telocvik a prezliecť
si spodky.